

afgørende i det Samarbejde, der havde fundet Sted mellem Regeringspartierne og de Konservative i *Forfatningsspørgsmaalet*, havde været, at dette Arbejde var udført paa Grundlag af Ideer, nemlig den Opfattelse, at den gældende Forfatning med sine to Vælgerkorps paa tre Valgdage var en daarlig og utidssvarende Forfatning, og at man maatte søge Tanken om eet Vælgerkorps og een Valgdag realiseret. Rigtigheden af dette Synspunkt fremgik af en Sammenligning mellem Lovgivningsens Opgaver under Landbrugskrisen i 80erne og under Krisen i de senere Aar. Dengang tænkte hverken Højre eller Venstre paa at tage sig af Landbrugskrisen; men nu krævede man fra alle Sider »Ordninger« — Kornordning, Kødordning, Smørordning, Flæskeordning, Sukkerordning og Kartoffelordning —, selv om man ogsaa kritiserede Regeringens Forslag til Ordninger. Ingen troede heller, at vi et langt Stykke frem i Tiden vilde komme bort fra de nuværende Told- og Traktatproblemer; man kunde snarere imødesee Forhold, hvor Indgreb paa en lang Række Omraader fortsat vilde finde Sted. Men dette betød, at man maatte have en Forfatning, hvorefter Afgørelse kunde træffes, en Forfatning, som »klart og enkelt og stærkt kunde stille Tingene op«. — Taleren imødegik derpaa, hvad Brorsen og Hartvig Frisch havde udtalt om de Konservatives Stilling til *Forsvaret*. Skylden for Regeringens Fald i 1929 var Venstres, og ingen kunde beklage sig over, at Det konservative Folkeparti ikke tog sagligt paa Forsvarsspørgsmaalet. Partiet saa en Fare for Landet i det nuværende ringe Forsvar, og det bebrejdede Regeringen, at denne ikke 4 Maaneder efter 21 Mands Udvalgets Nedsættelse gav Offentligheden Besked om, paa hvilke Omraader den var villig til at forbedre Forsvarsordningen. — *De økonomiske Forhold* syntes nu paa en Række Omraader at kunne skildres med lysere Farver end for nogle Aar tilbage: der var en vis Pengerigelighed, Betalingsbalancen var i Orden, og man havde Magt over den danske Krone. Men for *Landbruget* var der stadig betydelige Vanskeligheder, og Skylden herfor maatte lægges paa Regeringen, som var kommet »for sent« med sine Foranstaltninger: med Kornafgift, med Indmalingstvang og med Lettelse af Ejendomsskatterne. Og alle de Foranstaltninger, Regeringen havde iværksat til *Arbejdsløshedens* Bekæmpelse, var i Virkeligheden brudt sammen. Løsningen af Arbejdsløshedsspørgsmaalet maatte ske gennem det private Initiativ. Selv om Statsministerens skønneste Valgdrøm gik i Opfyldelse, vilde Situationen alligevel være usikker og utilfredsstillende for ham, »fordi vi ikke rigtig faar Orden paa noget og virkelig Fremgang i Tingene, førend der bliver friere Forhold for de Grupper af Befolkningen, der nu engang er dem, fra hvem